

at den ærede Rigsdagsmand ikke vil finde det urimeligt, om Kultusministeren sagde, forsaavidt denne Lov skulde blive vedtagen: Jeg befaler Biskopperne i Kongens Navn, at de ikke maae give en saadan Tillabelse, og at Biskopperne da sagde til Præsterne: Der er kommen en saadan Lov, men jeg forbyder Eder at reise udenfor Eders Sogne til Vedkommendes Betjening, og Conseqventsen af den ærede Rigsdagsmands Dyringer, som jeg fuldkommen deler, vilde da føre til, at de underordnede Embedsmænd maatte lyde, og det forekommer mig derved, at hele Loven for en stor Deel vilde blive illuderet; thi medens der er en Lov, som giver de Menighedsmedlemmer, der ønske det, visse Retigheder, har dog Loven ikke den Betydning for dem, der skulle udføre dem, da de, som skulle søge dem, ikke med Visshed kunne vente at faae disse Handlinger udførte. Jeg troer ikke, at denne Sætning kan bestrides; men jeg troer, at Loven derved vil have tabt al sin Betydning, og jeg synes, som sagt, at Conseqventsen af denne Tanke maa føre det ærede Medlem til at stemme derimod. Jeg er mere fristnet troer jeg paa dette Gebeet end den ærede Rigsdagsmand, og jeg vil finde det ligefrem upassende, om den Præst, der blev kaldet til et andet Sogn heller blev foranlediget til at komme til en Kirke, der ikke var hans egen, om han ikke gjorde sig Umage for at faae Biskoppens Tillabelse, jeg vilde finde det i sin Orden, at han med Loven i sin Haand søgte at hævde sin Ret overfor sin Dyrighed med Hensyn til de Menighedsmedlemmer, der fra et andet Sogn have knyttet sig til ham, og den ærede Rigsdagsmand vil vistnok give mig Ret deri. Men den ærede Rigsdagsmand vil, dersom disse Udtalelser ere rigtige, ogsaa give mig Ret i, at der foreligger Opfordring for ham til at stemme imod Loven, hvilket jeg dog vil fravaade ham, naar han antager, at den indeholder en Opfordring for den overordnede Dyrighed til at hævde sin Myndighed ligeoverfor de underordnede Embedsmænd paa en saadan Maade, at Loven bliver aldeles illusorisk, hvilket ikke kan anses for heldigt. Men hvad ledes man forøvrigt til ved denne Tankegang? Man ledes til den Erkjendelse, at der er altid noget Skjævt og Galt ved at give

Love og Friheder paa Kirkens Gebeet; man kan befale gjennem Lovgivningen hvad man vil for de overordnede og underordnede Embedsmænd, for alle Statens og Kirkens Tjenere, men man kan ikke gjøre noget Lovbud gjældende for Menigheder, man kan ikke give nogen Lov paa det kirkelige Gebeet, der paa den Maade slaar igjennem og udøver sin Virkning paa Menighederne uden at krænke Religionsfrihedens og Troesfrihedens Grundsaetninger, og uden at krænke Kirkens Ret. — Deri troer jeg, at de ærede Medlemmer ere enige, og derfor har jeg ogsaa tidligere stridt og interesseret mig for, at vi maatte faae en Kirkeforfatning, hvorved der tilveiebragtes en Repræsentation for Menighederne, hvor de kirkelige Reformere — og den ærede Rigsdagsmand vil dog indbrømme, at der gives kirkelige Reformere — der skulle fremmes ligesaa meget af Menighederne, som af Geistligheden, og fremmes paa en rigtig, omhyggelig Maade og paa et kirkeconstitutionelt Grundlag. Det forekommer mig derfor ogsaa, at endel af de Dyringer, vi have hørt af den ærede Rigsdagsmand (Tscherning), maatte tages til Indtægt for os, der have arbejdet paa en Kirkeforfatning, rigtignok til denne Dag forgjæves, men uden at opgive Haabet om engang at kunne faae de kirkelige Reformere, som Kirken til en given Tid vil kunne have Trang til. Magtet jeg altsaa har bestræbt mig for ved disse Dyringer at paavise en, som det forekommer mig, klar Inconseqvents fra den ærede Rigsdagsmands Side, haaber jeg dog, at han vil stemme for Loven ligesaa godt som jeg, for ogsaa ved denne Leilighed at vise sig, at der er Noget ved Friheden, og navnlig ved Friheden paa det kirkelige Gebeet, som altid staer over alle Love, og det er ikke det Ringeste, men snarere det Bedste.

Barfod: Jeg behøver neppe at erklære, at jeg ligesaa lidt i kirkelige Anstuelser som i andre Sager er fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), men jeg betænker mig heller ikke et Dieblil paa herved at erklære, at den ærede Rigsdagsmand i sit forrige Foredrag har overbevist mig om, at jeg har svigtet min kirkelige Opfattelse, at jeg i Grunden har sovet,